

Sygn. akt I CSK 451/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku G. U.-G.
przy uczestnictwie W. Ł.
o podział majątku dorobkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w W. zasądził na rzecz wnioskodawczynie spłatę w wyniku dokonanego podziału majątku wspólnego byłych małżonków - stron postępowania. Mimo ustalenia, że uczestnik poczynił nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny, wobec braku dowodów odnośnie do wysokości tych nakładów, Sąd nie uwzględnił żądania ich zwrotu na rzecz uczestnika przy dokonywaniu rozliczeń. W wyniku apelacji uczestnika, powołane postanowienie zostało zmienione i postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 lutego 2013 r. została zasądzona od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie z tytułu rozliczeń stron kwota 71.724,80 złotych oraz rozstrzygnięte zostały koszty postępowania.

W skardze wnioskodawczynie zarzuciła postanowieniu Sądu drugiej instancji naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.r.o., art. 6 k.c. oraz art. 212 § 2 k.c. w związku z art. 46 i art. 35 k.r.o. oraz art. 1035 i 1038 k.c. w związku wadliwym rozliczeniem między uczestnikami postępowania wartości ruchomości znajdujących się w majątku dorobkowym. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 567 § 1, art. 3, art. 227, art. 232 w związku z art. 567 § 1 i art. 3, art. 684 k.p.c. i art. 46 k.r.o., a także art. 328 § 2, art. 623 k.p.c. w związku art. 46 k.r.o., art. 567 § 3, art. 684, art. 688 k.p.c., jak też art. 86, art. 89 § 1 i art. 379 pkt 2 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącej powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Oczywistość ta miała wynikać z niewzięcia pod uwagę przez Sąd drugiej instancji treści art. 45 k.r.o., zakazującego żądania zwrotu nakładów i wydatków poczynionych z majątku osobistego na majątek wspólny przeznaczony na potrzeby

rodziny. Podnosząc to, pełnomocnik skarżącej nie wziął jednak pod uwagę, że Sąd rozpoznając apelację ustalił określony stan faktyczny oraz przeprowadził ocenę dowodów i to dopiero dało podstawę do dokonania rozliczenia nakładów między byłymi małżonkami z uwzględnieniem stosownych, a przywoływanych w skardze przepisów prawa. To, co skarżąca nazywa oczywistym naruszeniem tego prawa przez zaskarżone postanowienie jest uwzględnieniem stosownych przepisów w związku z ustaleniami faktycznymi, na których Sąd się oparł i których samodzielnie dokonywał, również w tym zakresie, w jakim uzupełniał postępowanie dowodowe. Inne zastosowanie tych przepisów wymagałoby ponownych albo dalszych i odmiennych ustaleń faktów, ponad to, co wynika z uzasadnienia Sądu drugiej instancji. To nie może zaś być podstawą skargi kasacyjnej, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W utrwalonym i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w poglądach doktryny wskazuje się, na czym polega oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej, które musi dotyczyć widocznego na pierwszy rzut oka naruszenia prawa (por. z ostatniego okresu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12 i z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Wprawdzie pełnomocnik skarżącej twierdzi w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie, że tak właśnie jest w tej sprawie, ale przytoczona motywacja na poparcie tej tezy jest nieprzekonująca, ze względu na stanowisko Sądu drugiej instancji w zakresie ustaleń faktycznych i dokonanej oceny zebranych dowodów w sprawie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec, jak w postanowieniu.